

Pogreb.

opotovala je po železnici vesela družba, a posebno se je nek gospodič zabaval z odlično gospo, ki je sedela njemu nasproti. Vsi so uprli svoje oči v to dvojico in slišali sledeči razgovor:

Gospodič: „Jaz sem bil in bodem vedno velik sovražnik vseh cerkvenih obredov, in kadar umrjem, želel bi, da me pokopljejo brez vsakega cerkvenega obreda.“ —

Gospa reče: „Lepó, videla sem tudi vže sama tak pogreb in tega še ni dolgo.“ —

Gospodič zeló radoveden, seže ji takój v besedo, rekoč: „Gospá, da veste kako me to zanima; prosim vas torej, povejte mi ves dogodek.“ —

„Dobro,“ reče gospa, „poslušajte torej, povedati vam hočem vse.“

„Bila sem pretečeni teden obiskat svojo prijateljico, ki živi na kmetih. Prijateljica mi pripoveduje, da je v hiši zbolel jeden njenih lišnih prebivalcev. Vsi so bili žalostni, posebno pa otroci, ki so bolnika zeló radi imeli in se z njim prav pogostoma zabávali. Približal se je konec njegovemu življenju.“ —

Gospodič naglo vpraša: „Ali niso poslali po duhovna?“

Gospa: „Nè; bolnik ni nikdar občeval z nobenim duhovnom, pa ga tudi ni potreboval.“

„In kakšen je bil pogreb?“ vpraša radovedno gospodič.

Gospa: „Lep, prav lep! Vsa družina je bila za pogrebom, in ko so pokojnika položili v jamo, pristopil je hišni gospodar in žalostno vzdihnil: Oh, ubogi moj Hektor! bil si mi vedno zvest pes pri hiši, in zdaj je tudi tebe nestalo. Počivaj mirno pod tem drevesom na našem vrtu!“

Ko je gospa svoj govor končala, zakrohotala se je vesela družba na ves glas, a naš gospodič se je osramočen pomaknil v kot.

B.

Prirodopisno-natoroznansko polje.

Štorklja.

(Slika iz narave.)

prvo vzpomládno sapico, ko se polje in log oblačita v novo, lepo zeleno oblačilo, ko po prekôpih in osojnih bregovih zvoné snežno-beli zvončki in trobijo rumene trobentice, ko se ob rahlo žuborečem potoku razevita vrbov grm, prikaže se v sinjih zračnih višavah štorklja ter se v širokih kolobarjih spušča na streho, kder ima svoje gnezdo.

In kako veselje, kaka radost zavlada mej bosopêto vaško mladino, kadar zagleda to zvesto človeško tovarišico. Veselo kričé in jo pozdravljajo, pojóč:

„Roda, roda, roda!

Štrk, štrk, štrk!

Zlati strije brez brk,

Daj nam zlata, zlata!“